

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

Барабанчикъ

НАШИ СТАРИНИ

Хвърчаща риба

Въ срѣдиземно море живѣе една риба, която се нарича „хвърчаща“, поради това, че може да хвърчи. Прилича на нашенската щука. Хвърчащата риба има перки на дължина до две трети и на ширина до една трета отъ отъ цѣлото си тѣло. Перките приличатъ на малки чадърчета, посрѣдствомъ които рибата се задържа надъ водата и може да прехвъркне едно разстояние отъ 6 до 100 метри. Нашата снимка представлява рибата въ хвърчащо положение.

— Милке, какъ се отваря консервената кутия?

— Не знамъ, мисля, че вътре има упътване, какъ се отваря.

Тара... тара... тара... транъ!...
Вижте моя барабанъ!
Щомъ задумкамъ съ него азъ,
всичкитъ кокошки въ гласъ,
крѣкатъ, хвъркатъ, вдигатъ прахъ
отъ уплаха и отъ страхъ.
А, пъкъ, кучето ни зло,
разтреперано и то,
бѣга и се крие — тамъ
задъ стобора ни голѣмъ.
Ала днеска, отзарана,
като биехъ барабана,
въ него моята ржка,
хлѣтна цѣла, ей така...
Нѣмамъ вече барабанъ,
за да думкамъ тара... транъ!

Любомиръ Дойчевъ

Кадиинъ мостъ

Споредъ арабски надписъ на моста, той е построенъ къмъ 1470 г. намира се на шосето между Кюстендимъ — Дупница, надъ рѣка Струма. Дългъ е 144 крачки, широкъ 7 крачки и има петъ свода, отъ които срѣдния е най-високъ. Мостътъ е, построенъ съ голѣми четвъртити гранитни камъни е много солиденъ.

Учительтъ: — Иванчо, ако купишъ за 5 лв. шумка, за 2 лв. масло и едно парче хлѣбъ за 1 лв. Какво прави всичко това?

Ученикътъ: — Сандвичъ, г-нъ учителю

Модерниятъ риболовецъ

Фабрикантътъ Радивой риболовецъ уменъ бѣше, затова и риба той съ автомобиля ловѣше.

Погледнете, ето на!
Дойдѣше ли до рѣката,
срочно, съ малка бързина,
гмурваше се въвъ водата.

Погледнете, пъкъ, сега!
Всичко бѣше ли готово,
той отсреща на брѣга
се показваше отново.

И отъ мжнната вода,
хваналъ риба съ килограми,
върещаше се къмъ града,
въ кжщи безъ да се посрами

Ник. Атанасовъ — Айдемировъ
СНИГЕРЧЕТО

Най-малката между децата въ нашето семейство бѣше сестричето ми Милка. Всички я обичахме за нейния веселъ характеръ, за хубавитѣ ѝ ясни, сини очички, за русата ѝ кждрава коса, която придаваше слънчево сияние на матовото ѝ продълговато лице.

Бѣше на седемъ години, а пѣше всички пѣсни, които бѣше чула отъ насъ по-възрастнитѣ ѝ братя и сестри.

Съ пѣсенъ почваше сутринъ и съ пѣсенъ заспиваше. Мама и тате понѣкога я гълчеха за нейната палавостъ, а тя имъ отвръщаше:

— Като не мога, бе мамо! Когато порастна ще се карамъ и ще викамъ като васъ.

И тогава отиваше въ кухнята да се оплаче на сивото синигерче въ клетката до прозореца. Тя обичаше птичето, защото пѣеше като нея, чуруликаше и подскачаше по напрѣчнитѣ дъсчици.

Тя приказваше на синигерчето за всичко, което е преживѣла презъ деня въ кжщи или въ училището:

— Синигерче, азъ днесъ научихъ една нова пѣсничка. Да тия изпѣя ли?

И тя запѣваше. Синигерчето я слушаше и я гледаше презъ решетката съ едното си око. Когато свърши, то ще ѝ се обади:

— Кррр!... Чиррр...

То отговаряше така само на нея и я чакаше. Щомъ се доближи до клетката, то почва пѣргово да танцува въ своята кжщичка и за почивка ще се хване съ тънkitѣ си прѣстенца за телената мрежа и ще увисне така, до като я засърби надъ крилото.

Сутринъ тя отъ леглото чуваше пернатото си другарче силно да се провиква. И щомъ Милка влѣзе, то престава да вика и се спира на дъсчицата:

— Добро утро, синигерче. Ти си много високо, но бате ще дойде да ти очисти кжщичката, ще ти сипе зрънца и ще налѣе чиста вода. Нали днесъ ще се кжпешъ?

Следъ това ще му изпѣе една пѣсня. Синигерчето понѣкога я придружава съ ситнитѣ си звукове:

— Чррр!... Чик-чик-чик!...

Но една сутринъ Милка се събужда и се услушва. Отъ кухнята никой не се обажда. Тя чака. Въ кжщи мама шета отдавна, а синигерчето мълчи. Забелязва Милка, че мама сжщо

мълчи. Когато тате я попита нѣщо, тя тихо му пришепна:

Милка става и хваща мама за ржката:

— Мамо, до не сте изкарали синигерчето вънъ. Още е студено.

Мама я погледна замислено:

— Не, мое дете. Дадохме да поправятъ клетката и да почистятъ твоето другарче.

Но още не бѣше свършила тия обяснения и въ стаята влѣзе другото ми братче и се развика:

— Мамо, синигерчето го намѣрихъ на двора умрѣло... Котаракътъ го ударилъ презъ мрежата, когато сложила клетката на масата.

Милка не заплака. Тя се сви въ леглото си и дълго мълча. Сетне се облѣче, излѣзе на двора, взе нервно въ ржцетѣ си малкото трупче на синигерчето. Дълго време тя го милва.

Въ единъ жгълъ на двора имаше рохка прѣстъ. Милка изрови дупка, сложи въ него другарчето си и го покри съ прѣстъ и трева.

Когато се прибра въ кжщи, тя никому нищо не рече и отиде въ стаята. Тоя денъ тя не отиде на училище и не я чухъ да пѣе. Това бѣше денътъ на първата дълбока скръбъ на моето сестриче.